

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.921 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.146/XIV-37.712**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Samir Baki
 kantoor houdend te 2100 Antwerpen
 Gallifortlei 70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 8 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.193 van 10 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies, waarbij in voetnoot wordt verwezen naar zijn bron voor deze informatie, motiveert “dat er in Marokko eveneens een vorm van sociale zekerheid bestaat voor personen die zich inschrijven in het systeem” waaronder “vergoedingen [zijn] vervat voor arbeidsongeschiktheid bij ziekte en werkloosheid”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat “[u]it dit motief blijkt [...] dat de

verzoeker, zelfs al is hij arbeidsongeschikt, gebruik kan maken van het sociale zekerheidssysteem en daardoor ook van één van de twee gezondheidssystemen in Marokko”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt dan ook op wettige wijze op dat de al dan niet kennelijke onredelijkheid van het motief van de ambtenaar-geneesheer die stelt dat hij in het dossier geen enkel medisch onderbouwd functioneel onderzoek vindt waardoor verzoekers arbeidsongeschiktheid wordt onderbouwd, niet tot de nietigverklaring van de eerste aanvankelijk bestreden beslissing kan leiden. In de mate dat verzoeker thans betwist dat hij aanspraak zou kunnen maken op één van de twee “gezondheidssystemen”, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. In het bestreden arrest wordt, blijkens het bovenstaande, aldus vastgesteld dat de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen werd onderzocht. Het is niet strijdig met de bewijskracht van het verzoekschrift, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens oordeelt dat “verzoeker lijkt te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die hij in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams